

16:00

Ok, toto je divné, prešla som celé poschodie, nikde nikto. Sprvu celé poschodie vyzerá normálne, od učebne biológie až po chladničku. Teda, sprvu. Druhé schodisko akoby nie je. A chodba tam ďalej pokračuje. Ide akoby poschodie po poschodí, aj jedáleň a telocvičňa. A v jedáleň je normálne prichystaná. Teplé polievky, pochybné kompóty, nápoje a jedlé druhé. Dala som si tu pauzu. [REDAKOVANÉ] my odporučila dnešný obed. Tak som vošla do jedálne. Musela som si nabrat' jedlo ale sama, lebo nikde som nikoho nevidela, zase. Posadila za stôl a jedla. Je to celé veľmi zvláštne. Skúsím sa vrátiť k schodisku a zistiť či sa z tadeto dá vyjsť. Pomaly sa ale stmieva. Dúfam, že sa z tadeto rýchlo dostanem.

20:00

Volám sa Eva [REDAKOVANÉ] nezbláznila som sa. Schodisko je nekonečné a v hmle! Ja neviem. Nikde nebol východ von a ani okná sa nedajú otvoriť. Keď už som pri tom, cez okná vidím iba hustú hmlu s intenzitou aký je práve čas rovnako ako zo schodov. Nič proste. Ani okná čo boli v mojej triede normálne otvorené sú zavreté. Napriek tomu je tu v podstate čerstvý vzduch a asi musím nájsť miesto na prespatie. Možno na žinenke z telocvične, snáď niekde nájdem deku.

Druhý deň

07:00

Neviem či je to tak, ale mobil ma zobudil o 05:00 ráno. Jaj. Skoro som dostala infarkt. A hneď za tým druhý keď som si spomenula kde som.

[NASLEDOVNĚ 4 RIADKY MOKRÉ – ZNÁMKY POŠKODENIA KVAPALINOU]

..asi sa musím zmieriť s tým, že tu chvíľu budem, ale vyzerá to, že zásoby si robiť nemusím, a ani sa nemusím báť o internet či elektrinu. I keď, keď som skúsila volať či písať cez mobil či komp, proste sa reštartoval. Viem ale vyhľadávať, čítať aktuality, či pozerat' filmy, čo, je bonus.

Našla som bufet s teplým jedlom a fungujúci kávomat.

Skúsím dnes prejsť ďalšie poschodia. Možno nájdem cestu von.

12:00

NIČ!! Vôbec nič. Asi som tu uväznená. Ale prečo. Sama, úplne. Žiadnu správu neviem poslať, nič. Prešla som sedem rôznych poschodí, fakt neviem. Na každom akoby iná verzia chodby, premiešaná. Bufet susedí s riaditeľňou, tri chlapčenské vecká za sebou a oproti už siedma telocvičňa. Alebo, no to je jedno,...

A ešte jedna poznámka, myslela som si, že som tu sama, ale som si 100% istá, že som počula kroky. Začínam si myslieť že tu nie som sama.

13:00

Zase tie kroky, som si istá že som videla tieň. Som hladná.

13:30

Vedela som to, vzdala som sa do jedálne na obed, cestou som ho stretla. Veľká trojmetrová postava. Bez očí či uší. Mal neproporčné telo. Pravá ruka až po zem, ľavá zakrpatená. So šiestimi prstami.

Vyzeral hrozivo, ale je pasívny, ani si ma nevšímal a len prešiel okolo. Ale asi tu nebude sám... Obed bol rovnaký ako včera, ale stále teplý a no, „čerstvý“ ako len čerstvé školské obedy sú.

15:00

Dobre, urobila som somarinu. Prechádzala som okolo a išla iná postava, nižšia, tenšia, ako palička, namiesto nôh a rúk mala akoby ihlice, rovnako bez tváre. Hodila som po nej knihu z poličky. A vtedy som zistila, že nie sú úplne pasívne, a ani slepé. Roztrhla mi tričko a poškrabala na ramene. Bežala som, zavrela som sa v najbližšej miestnosti, zhodou okolností v kabinete dejepisu. Asi nasledujúcich 10 minút búšila na dvere, potom odišla. Opatrne som vyšla. Stretla som ju ale už nejavila o mňa záujem. Sú fakt desivé.

Neviem čo mám robiť. Ale zistila som, že na každom poschodí je všetko čo na predchádzajúcom, v rovnakom stave. Jedlo vždy teplé, bufet stále s rovnakými jedlami, a aj keď sa umiestnenie miestností stále mení, samotné miestnosti nie. Ak to dáva logiku.

[NASLEDUJÚCE 4 STRANY VYTRHNUTĚ]

..pozerala som pána prsteňov, už to bolo koľko, týždeň? Nie. Prosím nech nie, zbláznim sa načisto. Možno musím ísť hlbšie.. Dobrú noc.

03:00

Pred chvíľkou som počula rachot, vytrhlo ma to zo spánku. Išla som to skontrolovať. Bola to iba jedna z príšeriek, zhodila stoličku. Asi čím hlbšie idem tým sú neohrabanejšie a agresívnejšie. Včera som sa dlho na jedného dívala, otočil sa ku mne a dupol na zem, akoby bol pripravený zaútočiť. Skúsím sa vyspať. Možno musím ísť nižšie, i keď...

07:00

Dobré ráno zápisník, asi začínam blúzniť, ale tie creatúry sú čím ďalej viac častejšie, divnejšie a agresívnejšie. Vstala som, dala som si raňajky z bufetu, a stretla som asi tak piatich. Niektorý sú viac podobný človeku, iný ako z najhorších nočných môr, ale všetky rovnako čierne, a bez tváre, očí, úst, nosa či uší... Sprvu som si myslela, že sú celkom cute a chill.. ale začínam sa ich báť. Ale vyzerá to, že sa neodvážia priblížiť k schodom a nevidela som ich ani prechádzať poschodia, plánujem ísť dnes nižšie.. východ asi nenájdem, ale nádej zostáva, nie, zomiera posledná.

08:00

Chystám sa ísť o poschodie nižšie, ak je toto môj posledný zápisok... nie určite nie...

10:00

Dobre, skúsím to zhrnúť, prešla som asi tak, päť šesť poschodí. Vyzerá to, že čím hlbšie idem, tým viac sú veci šialenejšie. Niektoré chodby sú po strop plné skriniek. Uprostred telocvične je klavír, či dvere do štúdia telky vedú do riaditeľne. Takisto, mnohé chodby mi prídu čím nižšie, tým dlhšie a čo je divné, zahmlené, ale nie ako schody či okná, hmla vyzerá byť hustejšia a černejšia, ani keď rozsvietim svetlá.

Čo sa monštier týka, sú viditeľne teritoriálnejšie. Dve na mňa zaútočili ba keď som sa na nich pozrela, neviem, niečo mi hovorí, že nemám ísť nižšie, ale musím.

11:00

Asi to bola chyba. Hneď o poschodie dole, stretla som podobné ihlicové monštrum ako pred, koľko dvoma troma týždňami, ale bolo podstatne vyššie a silenejšie. Zaútočilo hneď čo ma videlo. Vypadol mi pri tom zápisník, asi som stratila nejaké strany neviem...

[KONIEC VETY NEČITATEĽNÝ – ZNÁMKY POŠKODENIA KVAPALINOU]

.. bežala som nižšie, teraz som v tej hmle na schodoch a môžem ísť len nižšie, hore na mňa čaká...
Ja nechcem!

19:00

Ako to napísať...

[KONIEC ZÁPISKOV]

[Textový záznam s rozhovorom doktorky [REDAKOVANÉ] so Subjekt 1]

- Slečna [REDAKOVANÉ], študovali sme vaše zápisky. Vieme, že ste teraz v neľahkej pozícii ale prosím vás, čo sa stalo po stretnutí s *GVA-31-A*, prosím rozprávajte.

- *GVA-31-A*? Jaj, tá beštia, áno, no.. (Subjekt 1 prešiel do hysterického plaču)

I..Išla..Išla som nižšie..

- Prosím, to bude v poriadku čo sa dialo ďalej?

- Zišla som nižšie, sprvu normálne poschodie, klavír na svojom mieste, pódium, všetko.. začula som škripot o podlahu v oboch chodbách boli najhoršie monštrá ktoré som videla, niektoré aj 15 metrov vysoké, chodby ako by nemali strop, ani steny.

Rozbehli sa za mnou, vbehla som do najbližšej triedy, ale ocitla som sa len na ďalšej nekonečnej chodbe, tak do ďalšej a znova. A monštrá, stále väčšie a šialenejšie. Jedna chodba za druhou. Stále som si pripadala menšia a menšia, nekonečne vysoké a široké stropy, zo všade vyliezajúce monštrá. Bežala som. Chodba nikdy neskončila.

Beštie ma dobehli a myslím, že zabili. Zobudila som sa ležiaca pri schodisku, na niečom čo vyzerala ako hviezda na zemi, šestnásť cípa myslím, stála nado mnou osoba, mala šesť prstov na každej ruke. Bola iná, celá biela, s čiernim pásikom na mieste kde by mala byť pusa. Ďalej čo si pamätám je, že som vstala, preliezla zábradlie a skočila.

Potom som sa zjavila nazad, asi tak [REDAKOVANÉ] týždňov nazad v triede, pri taške, tričko som mala v poriadku, ale zostali mi škrabance na pleci a jazva na mieste kde ma prepichli, takisto, denník bol zapísaný. Spadla som zo stoličky na zem a, ako to [REDAKOVANÉ] povedala? Áno, úplne som to stratila.

[Koniec záznamu]

Záver

Subjekt 1 bol po vypočúvaní doktorkou [REDAKOVANÉ], Subjekt 1 bol následne neutralizovaný, a podstúpil pamäťovú terapiu. Z incidentu si nič nepamätá.

GVA-31 je klasifikované ako nebezpečné, a iba z jedného incidentu nie je možné určiť ako sa dá dostať, alebo vyjsť s *GVA-31*. Predpokladá sa, že sa do neho človek dostane náhodne a z hociktorého miesta budovy. Nie je možné spísať konkrétny postup po ocitnutí v *GVA-31*. A ani prečo existuje.

Doktor UGW-II14M